

ကြယ်မွန် စာပေ

မိမိ

ဝေ မှူး သွင်

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

(၁)

သီရိပစ္စယာ...

ရန်ကုန်မြို့ ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့်
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းထောင့်ရှိ ဆာကူရာတာဝါ (SAKURA
Tower)ကြီး၏ အထပ်နှစ်ဆယ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စကိုင်းလောင့်ချို
(SKY LOUNGE). . . ။

စိုးကိုအောင်က ဒီဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်ရတာကိုကြိုက်သည်။
အထူးသဖြင့် ဆိုင်နံရံပတ်ပတ်လည်ကို ကြီးမားကြည်လင်သည့်
မှန်ချပ်ကြီးများနှင့် ကာရံထားသောကြောင့် အပြင်ဘက်မှ
ရှုခင်းများအား ကြည့်ရှုခံစားနိုင်၏။ မြို့ပြ၏ မွန်းကျပ်မှုများကို
ဒီလိုမြင်ကွင်းကျယ်တွေက ခဏတာ အသက်ရှူဝစေသည်
မဟုတ်ပါလား။ အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း
အပေါ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းကင်တံစက်မြိတ် အစွန်းမှာ
တိမ်ဖြူတိမ်ကွဲများ သဘာဝအတိုင်း ရွေ့လျားစီးမျောနေတာကို
တွေ့ရနိုင်သည်။

ဒီလိုရာသီဥတုက သူ့အကြိုက်။ အရက်သမားများလို
တွေးမိခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့လို အမြဲသွေးဆူနေသော
လူငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် အခုချိန်မှာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရန် အသင့်ရှိနေပြီ။

အဲဒါကြောင့်ပင် သူက 'သဉ္ဇာကျော်' ဆိုသည့် လင်းတမလေးကို
ဒီဆိုင်ပေါ်သို့ တင်သွင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးကိုအောင်က ဆိုင်ထဲကိုဦးဆောင်ပြီး ဝင်လိုက်၏။ နောက်. . .
မြင်ကွင်းကောင်းသော မှန်နံရံများနှင့်ကပ်နေသည့် ထောင့်ကျကျ
စားပွဲတစ်လုံးကို ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။
သဉ္ဇာကျော်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကတော့ မကြာမီ ရင်ခုန်သံဗရပွနှင့်
ရည်းစားစကားအပြောခံရမည်ကို လုံးဝ မသိသေး။
(မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။) စားပွဲမှာ
ဝင်မထိုင်သေးဘဲ သူမက ဆိုင်ပတ်ပတ်လည်မှ မြင်ကွင်းများကို
လျှောက်ကြည့်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စိုးကိုအောင်ကပဲ အလိုက်တသိနှင့်
ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်မလေးအား ချစ်ကိတ်တစ်လုံး၊ ချောကလက်ကိတ်
တစ်လုံးနှင့် ကက်ပချီနို (CAPPUCCINO) ကော်ဖီနှစ်ခွက်
မှာလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်သဉ္ဇာကျော်သိကြသည်မှာ
သိပ်မကြာလှသေးပါ။ မနေ့ကမှ မြရိပ်ညိုမှာကျင်းပသည့် အိုင်စီရှိုး
(IRON CROSS Stage Show)တွင်တွေ့ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ရှိုးပွဲတစ်လျှောက် သီချင်းတွေလိုက်အော်ဆိုကြ၊
သောင်းကျန်းကခုန်ကြနှင့် ပွဲပြီးသွားချိန်မှာတော့
အရမ်းခင်သွားခဲ့ကြ၏။ ထိုမျှလောက် ပတ်သက်မှုလေးကိုပင်
စိုးကိုအောင်က လက်လွှတ်မခံဘဲ သူမတက်နေသော ဖက်ရှင်သင်တန်း
အဆင်းမှာ သွားကြို၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူက လူပွေမဟုတ်သည့် လူရှုပ်လေးလည်းဖြစ်သည်။ သူမလို
ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ယခုကဲ့သို့ အီနေရတာကိုက

သူ့စတိုင်(လ်)ဖြစ်နေသလိုလို။ ဝါသနာမဟုတ်သော်လည်း လူငယ်ပီပီ
လာထိလျှင် သူကပြန်ငြိချင်၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ သူက
ပရဟိတစိတ်နှင့် လူမှုရေးကိစ္စများကို တာဝန်သိတတ်ပြန်သည်။
အဆိုးအကောင်းများကို မျှတဆူဝေနေတတ်ကြသည်မှာ လူငယ်တို့၏
စရိုက် လက္ခဏာပင်ဖြစ်လေသည်။

သဇ္ဇာကျော်ကလည်း သွက်လက်လန်းဆန်းသည့် သူ့သွင်ပြင်ကြောင့်
လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီစတိုင်(လ်)၊ ဒီရုပ်ရည်၊ ဒီတော်ကီတွေနှင့်
ကောင်မလေးတွေရဲ့ အိပ်မက်များကို သူအခန်းဆက်ပေးခဲ့တာလည်း
မနည်းတော့။

အတွေးနှင့် ဘေးမှာချထားသော အမှတ်တရပစ္စည်းအိတ်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ စိုးကိုအောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင်
သဇ္ဇာကျော်အား ဖြားယောင်းရန် သေသေချာချာ စီစဉ်လာသော
နှင်းဆီပန်းတစ်စည်းနှင့် အနီရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်က
အဆင်သင့်ရှိပြီးသား။ . . .။ ထိုစာအိတ်ထဲတွင်လည်း
အချစ်ကဗျာတစ်ပုဒ်က သူမအတွက် လုံးဝသေချာနေပါ၏။

မှာထားသောကိတ်မုန့်နှင့် ကော်ဖီခွက်တွေပင်
စားပွဲပေါ်ရောက်နေပြီ။ သဇ္ဇာကျော်က ရှုခင်းတွေကိုကြည့်၍ မပြီးသေး။
သူ့ကိုအရှက်ခွဲနေသလို စိုးကိုအောင် ခံစားလာရ၏။ ဒင်းတော့
မကြာခင်နာတော့မယ်ဟု အသံတိတ်ကြိုးဝါးထားလိုက်သည်။
ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း အလကားရသော မြင်ကွင်းများကို
အားမနာလျှာမကျိုး ငေးနေပြီး မျက်စိညောင်းသွားလောက်မှ
သဇ္ဇာကျော် ပြန်ရောက်လာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ

ရွရွလေးထိုင်လိုက်ပြီးမှ

သူ့ကိုညုတုတုလေးကြည့်ကာ...

"ကိုစိုးအောင်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပြီ၊ ဆောရီးနော်"

ပြောရင်း အားနာသလိုလိုလုပ်နေပြန်သည်။ သူမပုံစံကိုကြည့်ပြီး...

"ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က သဉ္ဇာ အခုလို ဒီကမြင်ကွင်းတွေကို
သဘောကျနေလို့ ဒီဆိုင်ကိုရွေးလိုက်တာ မှန်သွားပြီဆိုပြီး
ဝမ်းသာနေတာ"

သူ့စိတ်ထဲကအတွေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပြောပြီး
အစွမ်းကုန်ပြီးပြလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုးကိုအောင်သည် သူမကို
ပျော်ရွှင်စေချင်ပါသည်။ သဉ္ဇာကျော်က စကားစလာ၏။

"ကိုစိုးကိုအောင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ကိုယ်လား၊ သဉ္ဇာထက် ကိုးနှစ်ကြီးတယ်"

စိုးကိုအောင်က ကောက်ကာငင်ကာပင် ဖြေလိုက်၏။ သူမက
အံ့ဩဟန်နှင့်

"ဟင်... ဒါဆို ကိုစိုးကိုအောင်က နှစ်ဆယ့်ကိုးပေါ့ ဟုတ်လား"

သူ့လှည့်ကွက်ထဲမှာ သဉ္ဇာကျော် မျောပါသွားလေပြီ။
မေးစရာမလိုဘဲ သူမဘာသာ သူမအသက်ကို တွက်ပြသွားသောကြောင့်
စိုးကိုအောင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

"မဟုတ်ဘူး သဉ္ဇာရဲ့၊ ကိုယ်က ခုမှ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ၊ သဉ္ဇာက
နှစ်ဆယ်ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား"

ခုမှ သူ့ပရိယာယ်ကို သဘောပေါက်သွားသော သဉ္ဇာကျော်က
တခစ်ခစ်နှင့်ရယ်ကာ...

"ကိုစိုးကိုအောင်က အရမ်းခင်ဖို့ကောင်းတယ် သိလား"

"ဟုတ်လား၊ သဉ္ဇာလည်း အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်"

စိုးကိုအောင် ပစ်လိုက်သည့်မြားက သဉ္ဇာကျော်၏ မျက်နှာနုနုဆီသို့
စိုက်ဝင်သွား၏။ နီရဲသွားသော မျက်နှာလေးကို
မရမ်းရောင်သန်းနေသည့် ဆံနွယ်များဖြင့် သူမက
ခဏကွယ်ဝှက်လိုက်ပါသည်။ ခဏမှ တကယ့်ခဏပါ။
ကော်ဖီငုံသောက်နေသော သဉ္ဇာကျော်သည်
အကြာကြီးရှက်တတ်ဟန်မတူပါ။ မျက်နှာလေး ပြန်မော့အလာမှာ
အပြုံးစစလေး ကပ်ပါလာ၏။

"သဉ္ဇာကို မြရိပ်ညိုမှာ စတွေ့ကတည်းက ကိုယ်တကယ်
အံ့ဩမိတယ်သိလား၊ ရန်ကုန်မှာ လှတဲ့ကောင်မလေးတွေက
အများကြီးပါ။ သဉ္ဇာလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးလို့"

ပိုပိုသာသာပင် ပြောချလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း
သဉ္ဇာကျော်ကို စတွေ့တုန်းက သူ့ရည်းစားတစ်ယောက်ယောက်နှင့်
တူသလို ခံစားခဲ့ရသေးသည်။ ဒါကလည်း သူကြိုက်သော
ဖက်ရှင်စတိုင်(လ်)မျိုးကြောင့်ဖြစ်နိုင်၏။ ခုတော့ သူ့အပြောကိုပဲ
သဉ္ဇာကျော်က မျက်စောင်း လှလှထိုးလိုက်ရင်း...

"ဟွန်း... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး"

"တကယ်ပါ သဉ္ဇာရဲ့"

ပြောပြီး သူက ကော်ဖီတစ်ငုံသောက်လိုက်၏။
ဆိုင်ထဲမှာဖွင့်ထားသော အချစ်သီချင်းများက သူနှင့်သဉ္ဇာကျော်အတွက်

ပံ့ပိုးနေကြသလိုပင်။ ငြိမ်သွားသောသူမကို စိုးကိုအောင်က...

"မနေ့က သဉ္ဇာတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
စတိတ်ရှိုးလက်မှတ်လိုက်ဝယ်နေတုန်း ကိုယ်လာပေးတဲ့
လက်မှတ်တွေက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေဟာလေ"

"ဟယ်... တကယ်၊ ဒါကို ကိုစိုးကိုအောင်သူငယ်ချင်းတွေက..."

"ကိုယ့်ကို ဝိုင်းဆဲကြတာ မိုးကိုမွန်နေတာပဲ၊ ကိုယ်က
တစ်ခါတည်းပါလို့ တောင်းပန်ရတာပေါ့"

သဉ္ဇာကျော်က ဆံပင်လေးများ လှုပ်ယမ်းသွားအောင် ရယ်လိုက်ပြီး..

..

"ကိုစိုးကိုအောင်က တကယ့်အရှုပ်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို
တော်တော်ချစ်တယ်နဲ့တူတယ်၊ တကယ်ဆို မနေ့က
လက်မှတ်ဝယ်ရတာ တော်တော်ခက်တယ်၊ ကိုစိုးကိုအောင်သာ
လာမပေးရင် သဉ္ဇာတို့လည်း ဘလက် (Black) သမားတွေနဲ့
တိုင်ပတ်နေဦးမှာ"

"ဟုတ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကိုပဲ
တိုင်ပတ်ခိုင်းလိုက်ရတာပေါ့၊ သူတို့တွေ လက်မှတ်ပြန်ဝယ်တာ
တော်တော်ကြာတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ပိုကုန်သွားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတော့ ကိုယ်တောင် ဝင်စိုက်ပေးလိုက်ရသေးတယ်"

ပြီးတော့ မနေ့က ပျော်ခဲ့ကြသည်များကို ပြန်ပြောရင်း
သဉ္ဇာကျော်လည်း မနေ့ကလောက်နီးပါး ပြန်ပျော်ရွှင်နေလေပြီ။
ဒီအချိန်က ရည်းစားစကားပြောရန်ဟု အခါတော်ပေးနေရန် မလိုပါ။
စိုးကိုအောင်က နီဒါန်းပျိုးလိုက်၏။

"သဉ္ဇာ နှင်းဆီပန်းကြိုက်လားဟင်"

"ဟင့်အင်း... မကြိုက်ပါဘူး"

ဒါ သူ့ကို သက်သက်ချွတ်တာပဲဖြစ်ရမည်။

"ဪ... ကြိုက်လိုက်ပါကွာ"

"ဪ... မကြိုက်ပါဘူးဆိုနေ..."

ခက်တော့ခက်နေပြီ။ သူမက သူ့ကိုပင် စသလိုပြောနေပြန်၏။

"ဒါဆိုလည်း အခုချိန်ကစပြီး ကြိုက်တော့ကွာ၊ နှင်းဆီပန်းက ဒီလောက်လှတာကြီးကို..."

"ခစ်... ခစ်... ခစ်... မကြိုက်ပါဘူးကွာ"

သူအနည်းငယ် စိတ်တိုချင်လာသည်။ လှောင်နေသော လင်းတမလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"သဉ္ဇာ နှင်းဆီပန်းကိုတော့ မြင်ဖူးပါတယ်နော်"

"မြင်ဖူးတာပေါ့ ကိုစိုးကိုအောင်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ပြော"

ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။ သူ နှင်းဆီပန်းတွေ ယူလာမှန်းသိ၍ သိသိကြီးနှင့် ကလိနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲက ရယ်ချင်သွားပြီး...

"သဉ္ဇာ ကိုယ့်ကို တကယ်ခင်တယ်ဆိုရင် နှင်းဆီပန်းကို ခဏတော့ကြိုက်ပါကွာ၊ မခင်ဘူးဆိုရင်လည်း ခဏလေးကြိုက်ရမယ်၊ ကဲ... ကြိုက်မှာလား မကြိုက်ဘူးလား... ပြော"

လေသံက အသနားခံနေရာမှ အမိန့်ပေးသလိုဖြစ်လာပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့အဆင့်မျိုး ရောက်လာသည်။ မျက်နှာကိုလည်း

မှုန်တေတေနေပြလိုက်၏။ ထိုအခါမှပဲ မရွှေသဉ္ဇာက
တိုးတိုးလေးရယ်၍ သူ ရှေ့ဆက်တက်လို့ရအောင်
လမ်းဖွင့်ပေးတော့သည်။

"ကဲ... နှင်းဆီပန်းကို ကြိုက်ပါပြီတဲ့ရှင်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဒါဆိုရင်... ရော့"

စိုးကိုအောင်က နှင်းဆီပန်းစည်းကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ သဉ္ဇာကျော်
မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြပြီး ပျော်သွားပုံကို ဖုံးဖိ၍မရချေ။
ထိုအချိန်ကိုစောင့်နေသည့် စိုးကိုအောင်က...

"သဉ္ဇာ... ကိုမင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသွားတယ်"

သူ့စကားအဆုံးမှာ သဉ္ဇာကျော် ခေါင်းလေးငုံ့ကိုင်းသွားသည်။
ပြီးတော့မှ အသံတိုးတိုးလေးနှင့်...

"ကိုစိုးကိုအောင်ရယ်၊ မနေ့ကမှတွေ့တာ ဒီနေ့ချစ်တယ်ဆိုတော့
မစောလွန်းဘူးလား"

"သဉ္ဇာ အဲလိုပြောမှာစိုးလို့တောင် မနေ့ကမပြောဘဲ ဒီနေ့အထိ
အောင့်ထားရတာ၊ ဒါတောင် စောနေသေးတယ်ဆိုရင်
နောက်မကျချင်လို့ပေါ့ သဉ္ဇာရယ်"

အခုချိန်ထိ သဉ္ဇာကျော်က ပန်းစည်းကို လှမ်းမယူသေးပါ။
သူမရှက်နေတာလား၊ ပျော်နေတာလားဆိုတာ ပန်းစည်းကြီးက
ကွယ်နေ၍ မမြင်ရ။ ဘေးဝိုင်းတွေမှာ လူတွေရှိနေသည့်အတွက်
သူမရှက်နေဖို့က ပိုများသည်။

"သဉ္ဇာရယ် လက်ခံလိုက်ပါကွာ၊ ဟိုမှာ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ"

စိုးကိုအောင်က အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝသုံးလိုက်၏။
သညာကျော်ကလည်း တွန့်မနေတော့ဘဲ ပန်းစည်းကို လှမ်းယူကာ။

"ဟွန်း... အရမ်းလည်တာပဲ"

ပြောရင်း မျက်စောင်းလှလှလေးတစ်ချက်
လှမ်းထိုးလိုက်သေးသည်။ ထိုမျက်စောင်းလေးက
သူနှင့်ချစ်သူတော်ချင်နေပြီဖြစ်သော သူမစိတ်ကို
သူရိပ်မိသွားသည့်အတွက် ရက်သွားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

ရင်ခုန်ကြည်နူးနေသော သဉ္ဇာကျော်ကို...

"မနေ့က လမ်းခွဲကြကတည်းက သဉ္ဇာကို ထပ်တွေ့ချင်နေတာသိလား၊ ညကဆို သတိရလို့ အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး၊ အဲဒီညကို အရည်ဖျော်ပြီး မင်ရည်မကျဘဲ ကိုယ်ကဗျာရေးထားတယ်... ရှေ့"

သူကပြောပြီး လှမ်းပေးလိုက်၏။ ကဗျာကိုကျတော့ သဉ္ဇာကျော်က မငြင်းဘဲ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ရိုးရိုးသားသားပြောရလျှင် သူ ကဗျာ မရေးတတ်ပါ။ ထိုကဗျာသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်တွင်ပါသော ဝင်းမြင့်၏ အချစ်ကဗျာတစ်ပုဒ်သာဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်...

"အိုးလေးလှုပ်ပါဗျော့၊ ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဗျော့၊ အိုးလေးလှုပ်ပါဗျော့"

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်သီချင်းလာဆိုပြခြင်းမဟုတ်ပါ။

စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော စိုးကိုအောင်၏ဟန်းဖုန်းမှ
အသံမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် သူတွန့်သွားသလို
သဉ္ဇာကျော်လည်း တွန့်သွား၏။ ဒီသီချင်းကို သူ့ဖုန်းထဲမှာ

အသံမထည့်ထားမိပါ။ ဒါဆို ညက ဖုန်းခဏငှားသွားသော သူ့သူငယ်ချင်း အောင်နီဦးလက်ချက်ပဲဖြစ်ရမည်။ ဒီကောင်က ဒါမျိုးအကြောင်ရိုက်ရန် ဝါသနာကိုပါ၏။

စိုးကိုအောင်က ဖုန်းဝင်လာသည့် နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါထဲ ပါဝါပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာမပျက်အောင်လည်း သူက အနိုင်နိုင် ထိန်းထားရ၏။

ဒါကိုပင် သဇ္ဇာကျော်က...

"ကိုစိုးကိုအောင်ရဲ့ကောင်မလေး ဆက်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်တာလဲ"

ဟုတ်ပါသည်။ ခုဖုန်းဆက်သော မီးငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မီးခဲငယ်ငယ်လေးဖြစ်သည်။ သူနှင့် သဇ္ဇာကျော် ဒီမှာ ကြည်နူးနေမှန်း မီးငယ်သိလျှင် တစ်ခါတည်း ပွဲပြီးသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် စိုးကိုအောင်က...

"မဟုတ်ပါဘူး သဇ္ဇာရယ်၊ ကြွေးရှင်ပါ"

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နောက်သလို ပြောလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ လက်ထဲကဖုန်းကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့်...

"ဟေ့... ဒီမှာ ရင်ခုန်နေတယ်ကွ၊ နောင်ဘဝကျမှ အကြွေးယူတော့၊ လာမရှုပ်နဲ့..."

စိုးကိုအောင်၏ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သဇ္ဇာကျော်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

"သဇ္ဇာနဲ့အတူတူရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုစိုးကိုအောင်ပြောလို့မရတဲ့ဖုန်းရှိမယ်ဆိုရင် သဇ္ဇာစိတ်ထဲမှာ

သံသယဖြစ်မိလိမ့်မယ်၊ ဖုန်းပြန်ဖွင့်ထားလိုက်နော်"

သဇ္ဇာကျော်က သံသယမဖြစ်ချင်ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလာပါသည်။ သူမ၏စကားကြောင့် စိုးကိုအောင်က မှင်သေသေဖြင့်ပင် ဖုန်းပြန်ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ပါဝါဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ဖုန်းကမြည်လာပြန်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မီးငယ်ပဲဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါလည်း သဇ္ဇာကျော်တွန့် သွားပြန်သည်။ တွန့်မှာပေါ့။ အိုးလှုပ်ခိုင်းတာကိုး။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် Ring Tone ကို ပြောင်းဦးမှပဲ။ စိုးကိုအောင်က ခပ်တည်တည်နှင့်...

"ဟဲလို"

"ကိုကို ခုနက ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်လိုက်တာလဲ၊ ခု ဘယ်ကိုရောက်နေလဲပြော၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာလုပ်နေလဲ"

စိတ်တိုနေသော မီးငယ်အသံက မေးခွန်းတွေ တလှေကြီးနှင့် နားထဲသို့ ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာသည်။ ဘယ်ကစဖြေရမှန်း မသိတော့။ နားတစ်ခု လုံးအူသွားပြီး အာပြမဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ဖုန်းလိုင်းမမိသလိုလုပ်ကာ...

"ဟဲလို... ဟဲလို... မကြားရဘူး၊ ကျယ်ကျယ်ပြော မကြားဘူး"

စိုးကိုအောင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောရင်း သဇ္ဇာကျော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်၏။ အရေးထဲ မီးငယ်ဆိုသည့် အာပြမက ' ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ နာချင်ပြီလား'လို့ လုပ်နေသေးသည်။ စိုးကိုအောင်က စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာပေးလုပ်၍ သဇ္ဇာကျော်ကို လက်လှမ်းပြထားလိုက်သည်။ သဇ္ဇာကျော်က ရိပ်မိပုံမရ။ လောလောဆယ်တော့ အိုကေသွားပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဖုန်းလိုင်းကြည်သွားသလိုနှင့်...

"ဟဲလို...ဟဲလို...ကြားပြီလား၊ ကြားရပြီလား"

"ကြားတယ်၊ ခုနထဲက ကြားတာပဲ၊ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ...ပြော"

"ကိုကို အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ပါကွာ"

စိုးကိုအောင်က အသံကိုနှိမ့်ပြောရင်း သဉ္ဇာကျော်ကို ဖျတ်ခနဲအကဲခတ်လိုက်သည်။ သူမကလည်း ထိုင်နေရာမှ မသိမသာလှမ်းကြည့်နေ၏။ ဟိုဘက်က မီးငယ်ကလည်းမနေပါ။

"ကိုကိုအသံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဪ... သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ"

"ဟင်. . . ဒါဆို ဆေးခန်းသွားပြရမှာပေါ့၊ ကိုကို ခုဘယ်မှာလဲ၊ မီး အခုပဲလာခဲ့မယ်"

နေရာသာပြောလိုက်ပါ ဝုန်းခနဲရောက်လာနိုင်အောင် တက်ကြွနေသည့် မီးငယ်ကို သူလုံးဝစိတ်ညစ်သွားသည်။ ပြဿနာပါလားကွာဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးမိသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့...

"ရပါတယ် မီးရယ်၊ မီးအခုလာရင်လည်း အဆင်မပြေပါဘူး၊ ကိုကိုက နယ်မှာရောက်နေတာ"

"အာ. . . ဘယ်တုန်းက နယ်ကိုရောက်သွားပြန်တာလဲ၊ မီးကိုလည်း ဘာမှပြောမသွားဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ မနေ့ညကပဲ အားချင်းသွားလိုက်ရလို့"

"ပြောပါဦး၊ ခုဘယ်မြို့ကိုရောက်နေတာလဲ"

"မန္တလေးမှာ"

ဆာကူရာတာဝါထိပ်မှ မန္တလေးသွားဖြစ်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ကိစ္စက မပြတ်သေး။ ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း တတွတ်တွတ်မှာနေသော မီးငယ်၏ မန္တလေးပြန်လက်ဆောင်တွေစာရင်းကို လိုက်မှတ်နေရသေးသည်။ ပြီးလျှင် ရန်ကုန်ကပဲ ဝယ်ပေးရဦးမည်။

စိုးကိုအောင်က...

"ကဲ... ကိုကိုပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်၊ တာ့တာ... ဘိုင့်ဘိုင့်"

စကားကို အမြန်ဖြတ်ကာ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ စိတ်မောမောနှင့် သက်ပြင်းကို အတုံးလိုက်ချပြီး သဇ္ဇာကျော်ဆီ ပြန်သွားလိုက်၏။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သဇ္ဇာကျော်က သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍-

"ကိုစိုးကိုအောင်၊ ရှင်ကျွန်မကို သူငယ်တန်းကလေးများ မှတ်နေလား"

"ဟမ်... ဘာကိုပြောတာလဲ"

ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စိုးကိုအောင် ပြန်မေးလိုက်သည်။ သဇ္ဇာကျော်မျက်ဝန်းတွေကို စူးစမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ မထိတရီအကြည့်များက သူ့ကိုမယုံကြည်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းပြနေလေသည်။ အခုမှတော့ မထူးဇာတ်ခင်း၍ ဆက်လိမ်ရန်သာရှိတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်က စားပွဲဝိုင်းနားရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

"ဟင်... မမ"

"ဟာ... သူဇာ"

တုံ့အတပြေ ရေရွတ်လိုက်သံနှစ်ခု။ စိုးကိုအောင်မျက်ခုံးတွေပါ
လှုပ်သွားရသည်။ လက်ရှိအနေအထားက ရွှေငါးမဟုတ်တော့။
ရှေ့မှာရပ်နေသည့် ငနဲမလေးသည် သူနှင့် ဟိုတစ်နေ့ညကမှ Mr. Guitar
ဆိုင်တွင် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့သော သူဇာဇော်. . .။ စိုးကိုအောင်
အရှင်လတ်လတ်သာ မြေမျို ခံလိုက်ချင်သည်။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသော သဉ္ဇာကျော်က...

"ဟင်... ကိုစိုးကိုအောင်က မမနဲ့သိလို့လား"

"အင်း. . . အဲ. . . သဉ္ဇာက သူဇာညီမလား၊ အဟက် ဒါကြောင့်
တူပါတယ်လို့ကြည့်နေတာ၊ နေကန်းတယ်နော် အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောလိုက်ကြဦး"

ရူးကြောင်မူးကြောင်တွေပြောရင်း စိုးကိုအောင်
လစ်ရန်ပြင်လိုက်၏။ သူဇာဇော်ကတော့ သူနှင့်သဉ္ဇာကျော်ကို
ပန်းစည်းတွေ၊ စာအိတ်တွေနှင့် အတူ ဒီမှာလာတွေ့ရသောကြောင့်
ရုတ်တရက်ကြောင်နေသေးသည်။ စိုးကိုအောင်ထပြေးတော့မှ
သဘောပေါက်သွားပြီး...

"စိုးကိုအောင်... နင်မပြေးနဲ့"

နောက်မှ သူဇာဇော်အသံကို
ကြောက်ခမန်းလိလိကြားလိုက်ရပါသည်။

"ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ ပြေးမှာပဲ"

သူကပြေးနေရင်းမှ ပြည်တည်တည်လှမ်းအော်ခဲ့သေးသည်။
နောက်ကျသည့်ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟုတွေးကာ

ဆိုင်အပြင်ဘက်ရောက်သွား၏။
တစ်ယောက်မှမရှိ၍ တော်သေးသည်။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ

ဂရုန်းသုန်းကားနှင့် ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။
ဓာတ်လှေကားက ရောက်မလာသေး။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သဇ္ဇာကျော်တို့ ညီအစ်မက ကြောင်ပြီး သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။
သူ့နောက်ကို ဒေါသတကြီးနှင့် လိုက်လာရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ
ဓာတ်လှေကားက ပွင့်လာတော့သည်။

"ဟာ..."

အာမေဇွိုတ်သံတစ်ခုက စိုးကိုအောင်ပါးစပ်မှ ထွက်ကျသွားပါသည်။
တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်အားများကို မျက်ဝန်းတစ်စုံက
သိမ်းကျုံးစုပ်ယူသွားသလိုမျိုး။ သူမ၏အလှမှာ
စိုးကိုအောင်တိမ်းမူးမှင်သက်သွား၏။ အချစ်ဆိုတာ ဒါများလား။

ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်လာသော ကောင်မလေးက စိုးကိုအောင်ကို
မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်သွား၏။ ငကြောင်ဆိုသည့်အကြည့်မျိုးလား
မသိ။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး စိုးကိုအောင် ဘလိုင်းကြီးပြီးပြကာ
ဓာတ်လှေကားထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး မပိတ်သေးခင်မှာ သဇ္ဇာတို့ညီအစ်မ
ပြေးလိုက်လာတာကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ခဏတာ
ရည်းစားဖြစ်လိုက်ရသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်အား
ဓာတ်လှေကားတံခါးမပိတ်မီ စိုးကိုအောင်က ပိစ် (PEACE) ဟု
လက်ထောင်ပြလိုက်ပါတော့သည်။

(၂)

ရာသီဥတုက သိသိသာသာ ပူပြင်းနေသည်။ ကောင်းကင်ဆီမှ ရွေ့လျားစီးကျလာသည့် အလင်းတန်းများကလည်း နေရာအနှံ့ လောင်ကျွမ်းနေကြပြီ။ စိုးကိုအောင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကတော့ လေအေးစက်အကူအညီဖြင့် စိမ့်သက်နေသော Cafe Blue ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ အပူဒဏ် ကိုရှောင်ရင်း စကားကောင်းနေကြပါသည်။

စိုးကိုအောင်သည် သူငယ်ချင်းများအား မနေ့က သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ အောင်နီဦး၊ သူရ၊ မေလင်းနှင့် လှမြတ်ဟန်. . . သူတို့အားလုံးမှာ ကျောင်းတုန်းကပဲ ခင်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်၏။ ပွဲစားမြတ်မင်းလူမှလွဲ၍ အားလုံး လူစုံနေကြသည်။ သူ့ စကားကို နားထောင်နေရင်းမှ အားမလို အားမရနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်မေးနေကြပြန်သည်။

"မင်းဖုန်းကြီးက မြည်လာတော့ ကြောင်မသွားဘူးလား"

"မင်းလုပ်တာလေ၊ ဖုန်းအားကုန်နေလို့ဆိုပြီး ငါ့ဖုန်းလည်းငှားလိုက်ရသေးတယ်၊ Ring Tone ကို ပေါက်ကရအသံတွေလည်း ထည့်သွားတယ်၊ ဘာကောင်မှန်းမသိဘူး"

မကျေမနပ်ပြောရင်း အောင်နီဦးကို တုံ့ပြန်လိုက်၏။ အောင်နီဦးဆိုသည့် ကောင်ကလည်း ဘယ်လောက်ပြောပြော

အမှတ်ရှိမည့်ကောင် မဟုတ်ချေ။ ခုလည်း ပါးစပ်ထဲမှ
ကွမ်းတံတွေးများကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲထွေးထုတ်ပြီး
တဟဲဟဲလုပ်နေသေးသည်။

"ဟဲ့... ဆက်ပြောလေ၊ နင်မီးငယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းလိုက်လဲ"

မေလင်းက တက်ကြွစွာ ဝင်မေး၏။ ရုပ်ဆိုးသလောက်
သဘောကောင်းပြီး နုနုရွရွအချစ်ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော
မေလင်းအား ရှင်းပြရပြန်သည်။

"ဒီလိုပဲ ဖောရတာပေါ့ဟာ၊ မန္တလေးရောက်နေတယ် ဘာညာပေါ့"

"နင်ပြောသမျှ ဟိုကယုံတာကို အံ့ပါတယ်ဟယ်"

"ဟဲဟဲ စိုးကိုအောင်လေဟာ၊ ဘယ်ရမလဲ"

စိုးကိုအောင်အပြောကြောင့် လှမြတ်ဟန်က မျက်နှာမဲ့ပြပြီး-

"အေးပါ... အေးပါ၊ နင်ခံရမယ့် အလှည့်လည်း ရောက်လာဦးမှာပါ၊
သိပ်မာန်တက်မနေနဲ့"

ထိုစကားကြောင့် စိုးကိုအောင်မျက်နှာက တည်သွားသည်။ ပြီးမှ...

"မာန်တက်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခုငါလည်း နင်ပြောသလို
ငါခံရမယ့်အလှည့် ဖြစ်တော့မှာလား မသိဘူး"

"ဟေ့... မင်းက သဇ္ဇာကို တကယ်ကြွေသွားလို့လား၊
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ညလေးတွေ့ခဲ့ရတာကို..."

တအံ့တဩနှင့် သူရ၏အပြောကို စိုးကိုအောင်က
ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း...

"သဇ္ဇာကို မကြွေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက

တစ်ညတောင်မဟုတ်ဘူး၊
ငါငုတ်တုတ်မေ့လာတာ"

မျက်ဝန်းတဖျတ်လေးနဲ့တင်

"ဘာတွေလဲကွာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ"

အောင်နီဦးက ကွမ်းတဖျစ်ဖျစ်ထွေးရင်း လှမ်းပြောပြန်သည်။
စိုးကိုအောင်က သူ့ဇာဇော် မထင်မှတ်ဘဲရောက်လာပြီး
သူမတို့နှစ်ယောက် ညီအစ်မဖြစ်နေပုံကိုပါ ပြောပြလိုက်၏။

လှမြတ်ဟန်က အားရဝမ်းသာပဲ...

"ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်၊ နင် ခွေးပြေးဝက်ပြေး
ပြေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ခစ်... ခစ်... ခစ်..."

ထိုအခါ အားလုံးကလည်း ဝိုင်းလှောင်ပြီး ရယ်ကြလေသည်။

"နှစ်ယောက်ဆိုတော့လည်း ငါဘယ်နိုင်မလဲဟာ၊
အဲဒီလိုထွက်ပြေးရင်းကပဲ ငါတွေ့လိုက်ရတာ"

"ဘာလဲ ခွေးချေးပုံကြီးလား"

အောင်နီဦးက ဝင်ဖောက်၍ အားလုံးရယ်ကြပြန်သည်။
စိုးကိုအောင်က ကောင်းခန်းမှာ ကြော်ငြာဝင်ခံလိုက်၍
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး...

"ခွေးချေးပုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ရင်လည်း
မင်းပါထားတာပဲဖြစ်မယ်"

မျက်နှာကြီးမဲ့ကာ အောင်နီဦး ကွမ်းယာတွေ နင်သွားသည်။
သူရကဝင်ပြီး စကားထောက်လိုက်၏။

"ဆက်ပြောလေကွာ၊ မင်းက ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ"

"ဘာတွေ့လိုက်ရသလဲဆိုတော့. . . အင်း. . . ၊ ဒီအသက်
ဒီအရွယ်ရောက်မှ ငါ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်သွားအောင်
လန်းတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုပေါ့ကွာ"

ပြောရင်းနှင့်ပင် စိုးကိုအောင်အတွေးထဲသို့ မနေ့ကကောင်မလေးက
ရောက်လာပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးပူပူလေးဖြစ်သွားပြီး
ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားသောကြောင့် မေလင်းက. . .

"ဟဲ့... နင့်ဟာက တကယ်ကြီးလား"

မေလင်းအပြောကြောင့် အားလုံး မေလင်းကို
ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒီတော့ မေလင်းက အတွေးပေါက်၍
မလုံမလဲဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာ လေးရဲကာ. . .

"အာ. . . နင်တို့ကလည်း၊ ဟို. . . စိုးကိုအောင်တွေ့တဲ့ဥစ္စာကို
တကယ်လန်းလားလို့မေးတာ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့က ဘာများပြောလို့ နင်ကဖြေရှင်းနေတာလဲ"

သူရပြောမှ ပိုဆိုးကုန်တော့သည်။ မေလင်းက ရှက်ရှက်နှင့်
သူရကိုလှမ်းရိုက်၏။ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့်ပင် သူရက. . .

"ဟာ. . . ဟာ. . . မေလင်း တော်တော်၊ ဟုတ်တယ်. . .
စိုးကိုအောင်က တကယ်ကြီး. . . အဲ. . .
တကယ်လန်းတဲ့ကောင်မလေးကိုတွေ့ပြီး တကယ်ကြီးကြွေသွားတာ၊
ဟုတ်တယ်နော် ဟေ့ကောင်"

စိုးကိုအောင် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။
လှမြတ်ဟန်က စပြောလာ၏။

"ကဲကဲ. . .ထားပါတော့၊ ဟိုညီအစ်မနဲ့ကတော့ ဇယားပြတ်သွားပြီ၊

နင့်မီးငယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ"

"ဟာ. . . မီးငယ်နဲ့ငါက အတည်ကြိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူက အတင်းနွယ်နေလို့ ငါက ညီမလေးတစ်ယောက်လို ပြန်နေပေးတာလေ၊ ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ"

"ဟဲ့. . . မရှင်းလို့ရမလား၊ ခုပဲ နင်က နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲတော့မယ်လေ"

စိုးကိုအောင်ဇာတ်လမ်းမှန်သမျှကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ စိုးကိုအောင်က ရည်းစားများသလောက် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မစော်ကားမိအောင်နေခဲ့တာ သူတို့အသိဆုံးမဟုတ်လား။ ခုလည်း စိုးကိုအောင် နောက်တစ်ယောက်ကို ကြွေသွားပြီဆို၍ မေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

"အဲဒါတွေက ဘယ်လိုရှင်းရှင်း. . . ရှင်းလို့ရပါတယ်ဟာ၊ ခုတစ်ယောက်လည်း တွဲဖို့မပြောနဲ့ ဘယ်သူမှန်း၊ ဘယ်ကမှန်းတောင် ငါမသိသေးပါ ဘူး၊ တကယ်ကွာ ငါ့ဘဝက အချစ်စစ်နဲ့တွေ့တော့မှပဲ ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ပြေးနေရတယ်"

"ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ နင်ဝဋ်လည်တာပေါ့"

မေလင်းက မှတ်ချက်ဝင်ချသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝဋ်ကြွေးဆိုလည်း သူခံလိုက်မည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မနေ့ကကောင်မလေးကိုပဲ ပြန်တွေ့ချင်နေမိသည်။ ဘယ်သူမှ မမေးဘဲနှင့် စိုးကိုအောင်က ရုတ်တရက်ကြီး ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

"ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်မိသွားတာပါကွာ"

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တအံ့တဩဖြစ်ကုန်ကြ၏။

စိုးကိုအောင်ဆီက ဒီစကားမျိုး ခုမှကြားဖူးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ခံစားမှုအပြည့်နှင့်ပြောနေသော စိုးကိုအောင်ကိုကြည့်ကာ-

"ဒါဆို... မင်းဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ..."

အောင်နီဦး၏အမေးကို စိုးကိုအောင်က
အားမရှိသောလေသံလေးနှင့်...

"ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲကွာ၊ ဆာကူရာတာဝါပေါ်မှာပဲ မကြာမကြာ
သွားစောင့်ကြည့်ရတော့မှာပေါ့"

"အင်း... သူ့အမြဲထိုင်နေကျဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ကိစ္စရှိလို့
တစ်ခါတလေလာတာဆိုရင်..."

သူရက စကားကိုဆုံးအောင်မပြောဘဲ ဖြတ်လိုက်၍
စိုးကိုအောင်ကပဲ...

"အဲဒါဆိုလည်း ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ သူရရာ၊ ကျူးပစ်ကိုပဲ
အားကိုးရတော့မှာပေါ့"

တကယ့်ရင်ထဲကလာသော စကားမှန်းသိကြ၍ ဘယ်သူမှ
မရယ်မိကြချေ။ စိုးကိုအောင်ကိုသာ သူတို့က သနားစရာ
သတ္တဝါလေးလို ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ
အောင်နီဦးက နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဟာ... လေးနာရီထိုးတော့မယ်၊ ငါသွားတော့မယ်ကွာ"

"အတူတူပြန်မယ်လေကွာ၊ အပြင်မှာ နေပူသေးတယ်ကွ၊ နေပါဦး"

အောင်နီဦးက ခေါင်းကိုယမ်း၍ အမြန်ထရပ်လိုက်ရင်း...

"မဖြစ်ဘူးကွ၊ မိုးကုတ်က ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရောက်နေလို့

ဒီနေ့လေးနာရီခွဲ ချိန်းထားတာ၊ သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်က နောက်နေ့ပြန်တော့မှာကွ"

အောင်နီက မိုးကုတ်သားဖြစ်သည်။ သူငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း ထပ်မံတားမိကြတော့။

"အေး. . . အေး၊ မင်းကိစ္စရှိရင်လည်း ဒိုးပေါ့၊ ငါတို့တော့ ဒီမှာနေလိုက်ဦးမယ်"

ထိုသို့ဖြင့် ညနေစောင်းသည်အထိ သူတို့လေပန်းနေကြတော့သည်။ မေလင်းနှင့် လှမြတ်ဟန်တို့ကလည်း မိန်းကလေးများပီပီ ပြောစရာစကား ကုန်၍ ငါးနာရီကျော်မှ ပြန်သွားကြ၏။

စိုးကိုအောင်နှင့် သူရတို့က ဆူးလေနားတစ်ဝိုက် ယောင်လည်လည် လျှောက်ကြည့်နေကြသေးသည်။ ခဏကြာတော့ သူရက ဘီယာသောက်ကြရန် အဆိုတင်သွင်းလာ၏။ စိုးကိုအောင်က တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာသောက်တတ်သော်လည်း မလိုက်ချင်ပါ။ သူရဆိုတဲ့ကောင်က ဘီယာနည်းနည်းဝင်သွားလျှင် အပြင်းပါရောလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းလိုက်ပါသည်။

"တော်ပြီကွာ၊ မင်းဘာသာပဲ သောက်တော့၊ ငါ Game ခဏဝင်ဆော့ပြီး ပြန်တော့မယ်"

"အေး. . . အေး၊ ဒါဆို ငါ သုံးဆယ်ခြောက်လမ်းထဲမှာရှိမယ်"

သွားခါနီး သူရက ဆွယ်သွားသေးသည်။ သို့သော် သူလိုက်မသွားဖြစ်တော့။ လိုက်သွားလျှင် ပိုက်ဆံက ဝင်ရင်းရဦးမည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရမှာလည်း တစ်လမ်းစီမို့ Game ဆော့ပြီးသည်နှင့်

အိမ်ပဲတန်းပြန်လာခဲ့၏။

Play Station (2) ကို ဆော့ကောင်းကောင်းနှင့် ဆော့နေမိ၍
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမှောင်ရိပ်က ပေစွန်းစပြုနေလေပြီ။